

Danielin kirja - sata seitsemänkymmentäkolme

पोपीय छायाएँ: “हटिलर के पोप” के पीछे प्रभाव और अभिप्रायों का अनावरण

Jeff Pippenger

2024-04-03

Teoksessaan **Hitler's Pope** kirjailija John Cornwell aloittaa kertomuksen tulevasta paavista, joka hallitsi silloin, kun Hitler hallitsi Saksaa, tämän isoisästä ja paavi Pius IX:stä, jotka ajettiin pois Rooman kaupungista. Kun Pius IX pakeni Rooman kaupungista nunnaan pukeutuneena, ainoa mies, jonka hän otti mukaansa, oli tulevan paavin isoisä. Cornwell käsittelee näiden kahden miehen läheistä suhdetta ja osoittaa sitten, kuinka myös tulevan paavin isä oli yhteydessä katolisen kirkon valtakeskukseen. Näin tehdessään hän tuo esiin historian sosiaalisen, poliittisen ja uskonnollisen ympäristön Pius IX:n ajoista toiseen maailmansotaan saakka. Tämä historiallinen yleiskatsaus on tavattoman informatiivinen.

”Toinen askel paavillisessa omavaltaisuudessa otettiin, kun paavi Gregorius VII yhdestoista vuosisadalla julisti Rooman kirkon täydellisyyden. Niiden väitteiden joukossa, jotka hän esitti, oli myös sellainen, jonka mukaan kirkko ei ollut koskaan erehtynyt eikä koskaan erehtyisi Raamatun mukaan. Mutta tätä väitettä eivät seuranneet raamatulliset todistukset. Ylpeä paavi vaati itselleen myös vallan syöstä keisareita vallasta ja julisti, ettei kukaan voinut kumota mitään hänen lausumaansa tuomiota, mutta että hänen etuoikeutenaan oli kumota kaikkien muiden ratkaisut.

”Silmiinpistävä esimerkki tämän erehtymättömyyden puolustajan tyrannimaisesta luonteesta nähtiin siinä, miten hän kohteli Saksan keisaria Henrik IV:tä. Koska tämä hallitsija uskalsi jättää paavin vallan huomiotta, hänet julistettiin kirkonkiroukseen pannuksi ja syöstyksi valtaistuimelta. Omien ruhtinaitensa hylkäämisen ja uhkausten kauhistuttamana — ruhtinaiden, joita paavin määräys rohkaisi kapinaan häntä vastaan — Henrik tunsi välttämättömäksi tehdä sovinnon Rooman kanssa. Vaimonsa ja uskollisen palvelijansa seurassa hän ylitti Alpit keskitalvella nöyryyttääkseen itsensä paavin edessä. Saavuttuaan siihen linnaan, johon Gregorius oli vetäytynyt, hänet johdatettiin ilman vartijoitaan ulompaan pihaan, ja siellä ankarassa talven kylmyydessä, pää paljaana ja jalat avoimina, kurjissa vaatteissa, hän odotti paavin lupaa päästä hänen eteensä. Vasta sitten, kun hän oli viettänyt kolme päivää paastoten ja synnintunnustusta tehden, paavi suvaitsi myöntää hänelle anteeksiannon. Silloinkin ainoastaan sillä ehdolla, että keisarin tuli odottaa paavin suostumusta, ennen kuin hän jälleen otti käyttöön kuninkuuden tunnusmerkit tai käytti kuninkaallista valtaa. Ja Gregorius, voitostaan ylpeillen, kerskui, että hänen velvollisuutensa oli kukistaa kuninkaiden ylpeys.” Suuri taistelu, 57.

Gregorius VII oli ”erehtymättömyyden puolestapuhuja”, mutta tätä naurettavaa väitettä ei tehty viralliseksi opiksi (dogmiksi) ennen kuin Pius IX teki tuon mielettömän väitteen vakiintuneeksi opiksi ensimmäisessä Vatikaanin kirkolliskokouksessa. Oppi hyväksyttiin 18. heinäkuuta 1870, tasan sata viisikymmentä vuotta ennen sadan neljäkymmenen neljän tuhannen ensimmäistä pettymystä.

Historiassa on valaisevaa se, että kun Pius IX järjesti ensimmäisen Vatikaanin kirkolliskokouksen ja pani täytäntöön erehtymättömyysoppinsa, hänen motivaationsa sai alkunsa hänen vihastaan sitä kohtaan, mitä kutsuttiin ”modernismiksi”. Se ei perustunut ajatukseen, että paavi ei voisi tehdä virheitä määritellessään raamatullisia oppeja, vaan se oli puolustus paavillisen vastustuksen puolesta sitä vaikutusta vastaan, jonka Ranskan vallankumous oli synnyttänyt. Se oli suunnattu sitä vastaan, mikä tultaisiin lopulta tuntemaan kommunismina.

Ranskan vallankumous sai aikaan mullistuksen Euroopan kansakuntien hallintorakenteessa, erityisesti vihamielisyyden sitä monarkiaa kohtaan, joka on paavius. Italialainen tasavaltaisen kapina oli tilapäisesti ajanut Pius IX:n ja hänen oikean kätensä pois Roomasta. Se ”modernismi”, jota edustivat Ranskan vallankumouksen synnyttämät erilaiset filosofiat, oli Pius IX:n arkkivihollinen, ja hänen erehtymättömyysoppinsa oli tarkoitettu tukemaan jokaista vaatimusta, jonka paavi esitti niitä modernistisia ajatuksia vastaan, jotka Ranskan vallankumous oli synnyttänyt.

Danielin kirjan yhdestoista luku, jae neljäkymmentä, osoittaa, että vuonna 1798 etelän kuningas (ateistinen Ranska) antoi kuolettavan haavan pohjoisen kuninkaalle (paaviudelle).

Pius IX:n oppi erehtymättömyydestä liittyi Danielin kirjan 11. luvun neljännessäkymmenennessä jakeessa kuvattuun sotaan, ja vuoden 1869 loppupuolelta seuraavaan vuoteen Pius IX kutsui koolle ensimmäisen Vatikaanin kirkolliskokouksen, joka tunnetaan nimellä Vatikaani I, vahvistaakseen, että paavi oli katolisuuden pää ja että katolisuus oli kaikkien kirkkojen pää, niin kuin Justinianuksen säädöksessä vuonna 533 oli julistettu.

Toinen Vatikaanin kirkolliskokous, joka tunnetaan myös nimellä Vatikaani II, pidettiin vuosina 1962–1965. Se oli merkkitapaus katolisen kirkon historiassa ja yksi merkittävimmistä ekumeenisista kirkolliskokouksista nykyaikana. Kirkolliskokous kokoontui paavi Johannes XXIII:n johdolla ja jatkui paavi Paavali VI:n paavikaudella Johannes XXIII:n kuoleman jälkeen vuonna 1963. On tärkeää tunnistaa näiden kahden kirkolliskokouksen välinen selvä ero.

Ensimmäisen kirkolliskokouksen tarkoituksena oli vahvistaa se, mitä kutsutaan paavin ”primaatiksi”, mikä merkitsee, että paavi on kirkon ylin hallitsija, opettaja ja paimen, jonka vastuulla on uskon oppien säilyttäminen ja tulkitseminen. Hänen auktoriteettiinsa kuului dogmien määrittelemine, oppia koskevien dekreettien antaminen sekä uskoa ja moraalia koskevien sitovien julistusten antaminen, mitä kutsutaan paavin erehtymättömyydeksi. Siihen sisältyy myös paavin lainkäyttövalta koko yleismaailmallisessa kirkossa, mukaan lukien valta nimittää piispoja, säädellä sakramenteja ja johtaa kirkon hallintoa.

Toisen kirkolliskokouksen tarkoituksena oli ohjata kirkko ekumeeniseksi kokonaisuudeksi. Kirkolliskokoukset edustivat keskenään täysin vastakkaisia väittämiä. Liberaali toinen kirkolliskokous kumosi konservatiivisen ensimmäisen kirkolliskokouksen. Nämä kaksi ryhmittymää olivat yhtä erilaisia kuin yö ja päivä, ja profetia, joka liitetään Fatiman kolmeen salaisuuteen, osoittaa sisäisen sodan, jota nämä kaksi kirkolliskokousta osuvasti edustavat.

Profetia yksilöi ryhmän, joka pitää Pius IX:n edustamaa ensisijaisuutta yllä, siten että sitä edustaa se, jota kutsutaan joko ”valkoiseksi paaviksi”, ”hyväksi paaviksi” tai ”hyväksi piispaksi”, ja toista ryhmää, joka liittyy Vatikaanin II kirkolliskokoukseen, edustaa ”musta paavi” tai ”paha paavi” tai ”paha piispa”. Näiden kahden poliittisen käsitteen välinen kiista tulee esiin, kun vierailee Fátiman ihmeen pyhäkössä Fátimassa, Portugalissa. Sisään astuttaessa kulkureitti sijoittuu toisella puolella olevan mustaa paavia esittävän patsaan ja toisella puolella olevan valkoista paavia esittävän patsaan väliin.

Näin siitä tulee osaksi sen miehen perintöä, josta lopulta tuli se, minkä kirja tunnistaa Hitlerin paaviksi, että hänen juurensa ovat kietoutuneet modernismin (etelän kuninkaan) ja paavillisen primaatin (pohjoisen kuninkaan) väliseen taisteluun.

On ymmärrettävä, että tarkastelemamme kirjan tekijä oli hyvässä asemassa oleva katolilainen, ja hänen ilmoitettu tarkoituksensa kirjaa kirjoittaessaan oli valaista väitettä, jonka mukaan se paavi, joka hallitsi toisen maailmansodan aikana, olisi tukenut Hitleriä, natseja tai olisi ollut millään tavoin syyllinen juutalaisia ja muita vastaan toimeenpantuun holokaustiin. Kun Cornwell käsittelee Pius XII:n isoisää, joka oli se oikea käsi, joka järjesti Vatikaanin I kirkolliskokouksen, etelän ja pohjoisen kuninkaiden välisen kamppailun historia näyttäytyy toteutuvan juuri tuossa historiassa. Kun ”republikanismin” vallankumous saavutti Italian, italialaiset ajoivat noin vuodeksi Pius IX:n pois Rooman kaupungista, eikä paavikunta sen jälkeen, edes hänen paluunsa jälkeen, ole koskaan omistanut muuta kuin ne sata kymmenen eekkeriä, jotka tunnetaan Vatikaanivaltiona.

Ainoa tapa, jolla hän ylipäätään kykeni palaamaan Vatikaaniin, oli ranskalaisten joukkojen avun sekä Rothschildien, pahamaineisten juutalaisten pankkiirien, myöntämän lainan turvin. Jotta paavin osallisuus holokaustiin toisen maailmansodan aikana voitaisiin ymmärtää älyllisesti, edellytetään jonkinasteista perustietoa Euroopan suhtautumisesta juutalaisiin Kristuksen ristiinnaulitsemisen jälkeen. Kirja esittää, että antisemitismi ja rasismi ovat kaksi eri asennetta, väittäen Hitlerin juutalaisvihan olleen rasistista, sillä Hitler piti juutalaisia alempi-arvoisena ihmisryhmänä, kun taas antisemitismi oli juutalaisten vihaamista siksi, että he surmasivat Jumalan. Olivatpa ne yksi ja sama asia tai olipa niiden välillä todellisuudessa ero, juutalaisten ahdingon todellisuus on ymmärtämisen arvoinen.

Esimerkiksi nyky-Amerikassa, jos käytetään sanaa ”getto”, useimmat ajattelevat sen tarkoittavan kaupungin köyhää, rappeutunutta osaa. Mutta termi ”getto” viittasi alun perin kaupungin osaan, erityisesti Venetsiassa, Italiassa, jossa juutalaiset pakotettiin asumaan keskiajalla. Ensimmäinen getto perustettiin Venetsiaan vuonna 1516, kun Venetsian tasavalta sulki juutalaiset määrättyyn kaupunginosaan, joka tunnettiin nimellä ”geto nuovo” (uusi valimo) ja josta vähitellen tuli tunnettu nimellä getto.

Keskiajan Euroopassa juutalaisten asuinpaikkoja rajoitettiin, samoin niitä ammatteja, joita heidän sallittiin harjoittaa. Nämä rajoitukset perustuivat antisemitismin vanhaan määritelmään, jolla tarkoitettiin uskomusta, että juutalaiset olivat tappaneet Jumalan ja että kaikki heidän myöhemmät ongelmansa olivat heidän omien tekojensa seurauksena tulleet heidän itsensä päälle.

Keskiajalla oli vakiintunut perinne, ettei kristitty saanut lainata rahaa eikä periä korkoa lainasta. Juutalaiset oli vapautettu tästä rajoituksesta, ja rahanlainaamisesta tuli yksi niistä ammateista, joita juutalaisten sallittiin harjoittaa. Juutalaisista pankkiireista, kuten Rothschildin suvusta, tuli rahanvaihtajia vastauksena niihin oikeudellisiin rajoituksiin, jotka koskivat sitä, mitä ammatteja heidän sallittiin harjoittaa. Kun Pius IX tarvitsi varoja palatakseen Vatikaaniin, se turhautuminen, ettei hän enää hallinnut Rooman kaupunkia, voimistui entisestään hänen tarpeestaan kääntyä juutalaisten puoleen saadakseen rahaa.

Ennen kuin Pius IX ajettiin pois Roomasta, hän näytti kuuluvan jompaankumpaan kahdesta leiristä suhteessa juutalaisiin ja kirkon suhteeseen juutalaisiin. Nämä kaksi leiriä koostuivat niistä, jotka uskoivat, että juutalaiset, tapahtuipa heille mitä tahansa, saavat yksinkertaisesti sen, minkä ansaitsevat, ja toisesta, joka oli taipuvainen osoittamaan juutalaisia kohtaan hieman laupeutta. Kun Pius IX karkotuksensa jälkeen palasi Vatikaaniin, sitä laupeutta, jota hän oli toisinaan osoittanut ennen maanpakoaan, ei enää koskaan osoitettu. Ennen maanpakoaan hän oli sulkenut Rooman kaupungin geton, mutta paluunsa jälkeen hän perusti geton uudelleen ja alkoi verottaa juutalaisia kootakseen uudelleen taloudelliset tappionsa.

Paavi Pius IX:n oikea käsi oli Marcantonio Pacelli, Hitlerin paavin isoisä. Hän oli asianajaja, joka kuului erityiseen asianajajien luokkaan, joka tuki paaviutta. Hänen pojastaan tuli osa samaa eliittiluokan asianajajien joukkoa, samoin kuin hänen pojanpojastaan, josta lopulta tuli Hitlerin paavi. Sen jälkeen kun kirja käy läpi Eugenio Pacellin isoisän, hänen isänsä sekä hänen nuoruutensa ja koulutuksensa historian, se käsittelee asemaa, jonka Pacelli otti vastaan aloittaessaan työnsä paaviuden palveluksessa. Asianajajana, joka polveutui paavillisten eliittiasianajajien suvusta, hänet valittiin johtamaan osastoa, joka erikoistui sopimuksiin, joita kutsutaan konkordaateiksi. Vuonna 1901 Pacelli kutsuttiin paavillisen valtiosihteeristön virastoon.

Pacellista tuli kansojen lähettiläs. Profeettallisesti Pacellista tuli se oikeudellinen kosketuspiste, joka saattoi päätökseen maan kuninkaiden haureuden paavinvallan kanssa. Vuonna 1903 Pius X kruunattiin paaviksi. Heti hän alkoi hyökätä sitä ”älyllistä myrkkyä” vastaan, joka synnytti ”relativismia ja skeptisismia”. Mies, joka johti Pius X:n pyrkimystä hävittää ”modernismi”, oli Umberto Benigni, joka työskenteli samassa toimistossa kuin Pacelli. Benigni lausui kerran erästä maailmanluokan historioitsijoiden ryhmästä, että he olivat miehiä, joille ”historia ei ole mitään muuta kuin jatkuva epätoivoinen yritys oksentaa. Tämänkaltaiselle ihmisolennolle on vain yksi lääke: inkvisitio!” Benignin mukaan historioitsija, joka ilmaisi minkäänlaista myötämielisyyttä Ranskan vallankumouksesta peräisin olevia aatteita kohtaan, oli teloitettava.

Virallisesti Benigni johti paavikunnan propagandaministeriötä, mutta epävirallisesti hän johti myös salaista vakoiluverkostoa, joka oli tarkoitettu tunnistamaan kaikki ne katolilaiset, joilla oli minkäänlaista myötämielisyyttä ”modernismia” kohtaan, jonka alkuperä oli etelän kuninkaassa. Lopulta vuonna 1910 hänen työnsä johti määräykseen, joka velvoitti paavikunnan työntekijät vannomaan valan, jota kutsuttiin antimodernistiseksi valaksi. Se on yhä voimassa. Jotta voisi olla Vatikaanin palveluksessa, on vannottava vihaavansa modernistisia ajatuksia, joita nykyään kutsuisimme kommunistisiksi ajatuksiksi.

Cronwellin kirjan tiivistelmässä etusisäkkeellä todetaan: ”Vuosisadan ensimmäisellä vuosikymmenellä Pacelli loistavana nuorena Vatikaanin lakimiehenä oli mukana muovaamassa ideologiaa ennennäkemättömästä paavillisesta vallasta; 1920-luvulla hän käytti oveluutta ja kiristystä vallan pakottamiseksi Saksassa. Vuonna 1933 Hitleristä tuli hänen täydellinen neuvottelukumppaninsa, ja solmittiin konkordaatti, joka myönsi katoliselle kirkolle uskonnollisia ja koulutuksellisia etuja vastineeksi katolilaisten vetäytymisestä yhteiskunnallisesta ja poliittisesta toiminnasta. Tämä Roomasta määrätty poliittisen katolilaisuuden ’vapaaehtoinen’ luopuminen helpotti natsismin nousua.”

Hallituskokouksessa 14. heinäkuuta 1933 Adolph Hitler ilmaisi näkemyksensä, että juuri samana kuukautena Pacellin natsien kanssa laatima konkordaatti, jonka Saksa oli saanut, loi ”luottamuksen alueen.... kehittyvässä taistelussa kansainvälistä juutalaisuutta vastaan.”

Cornwellin kirjaa eivät ottaneet suojeasti vastaan ne katolilaiset, jotka kieltäytyivät hyväksymästä todistusaineistoa siitä, että Pacelli oli ensisijainen syy siihen, että Hitler kykeni nousemaan valtaan, sillä Saksa oli katolisenemmistöinen maa. Pacelli oli tehnyt sopimuksen, joka esti katolista kustantamoa, katolisia uutistoimistoja ja katolisia kouluja sanomasta mitään Hitlerin suunnasta vuodesta 1933 lähtien. Kirja seuraa Pacellin ilmeisen antisemitististä suuntautumista; hänestä tuli sittemmin paavi toisen maailmansodan aikana. Kirjan perusteella voidaan erittäin luotettavien historiallisten lähteiden nojalla vahvistaa ainakin kolme seikkaa.

Ensimmäinen on pohjoisen kuninkaan ja etelän kuninkaan välinen sodankäynti, sellaisena kuin se esitetään Danielin kirjan luvussa yksitoista. Tässä sodankäynnissä vastapuolina ovat katolilaisuus ja ateismi, paavi ja kommunismi. Toinen seikka on, että paavi käytti natsismia sijaissotajoukkonaan ateismia vastaan toisen maailmansodan aikana, samoin kuin paavi käytti luopioprotestantismia vuonna 1989 sijaissotajoukkonaan Neuvostoliiton ateismia vastaan. Kirja myös yksilöi sen sisäisen ja ulkoisen profeettallisen rakenteen, jota edustavat ne saatanalliset sanomat, jotka lähtivät liikkeelle Fátiman ihmeestä.

Danielin yhdentoista luvun jakeissa yksitoista ja kaksitoista kuvattu Raphian rajaseutusota edustaa rajalinjan sota, joka parhaillaan toteutuu Ukrainassa. Muinainen sota oli kuuma sota; toinen on toinen sijaissota, jossa mukana olevat sijaissotajoukot ovat kuolettavassa vuorovaikutuksessa. Raphia osoittaa rajalinjan sodan olevan pohjoisen kuninkaan ja etelän kuninkaan välinen, mutta profetia opettaa, että aina pian tulevaan sunnuntailakiin saakka Tyyron portto on unohdettu, Iisebel on Samariassa ja Herodias jätti Herodeksen syntymäpäiväjuhlan väliin. Nämä kolme todistajaa pohjoisen kuninkaan roolista tässä nykyisessä historiassa osoittavat, että hän vetää kulissien takana naruista. Kuumat sodat, sijaissodat ja kylmät sodat, jotka tapahtuvat hänen ollessaan unohdettuna, toteutetaan hänen sijaissotajoukkojensa kautta.

Venäjä on etelän kuningas, ja se on nyt osallisena rajatilassa käytävässä sodassa, jota rahoittavat länsimaailman globalistit, ennen kaikkea Yhdysvaltojen progressiiviset demokraatit ja RINO-republikaanit (vain nimellisesti republikaanit). Kun Yhdysvallat esitetään Daniel 11:n neljännessäkymmenessä jakeessa pohjoisen kuninkaan sijaissotajoukkona, sen kaksi profeettallista tuntomerkkiä ovat sotilaallinen mahti ja taloudellinen voima. Yhdysvallat tekee

Ukrainassa samaa työtä, jonka se teki vuonna 1989, auttaen paavia Venäjää vastaan, ja Ukrainaa puolustava maassa oleva sijaissotajoukko on niin täynnä natsien kannattajia, ettei edes valtamedia voi sitä kieltää. Rooma käyttää nyt samoja sijaissotajoukkoja, joita se käytti kuumassa sodassa, toisessa maailmansodassa, ja vuonna 1989, sotiakseen Venäjää vastaan. Lue kirja: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Samoin, kun Jumala oli aikeissa avata rakkaalle Johannekselle seurakunnan historian tuleville aikakausille, Hän antoi hänelle vakuutuksen Vapahtajan kiinnostuksesta ja huolenpidosta kansaansa kohtaan ilmoittamalla hänelle ”Ihmisen Pojan kaltaisen”, joka vaelsi lampunjalkojen keskellä, ja nämä symboloivat seitsemää seurakuntaa. Samalla kun Johannekselle näytettiin seurakunnan viimeiset suuret taistelut maallisten valtojen kanssa, hänen sallittiin myös katsella uskollisten lopullista voittoa ja vapautusta. Hän näki seurakunnan joutuvan kuolettavaan taisteluun pedon ja sen kuvan kanssa sekä tämän pedon palvonnan pantavan täytäntöön kuolemanrangaistuksen uhalla. Mutta tähyten taistelun savun ja melskeen tuolle puolen hän näki Siionin vuorella Karitsan kanssa joukon, joilla pedon merkin sijasta oli ”Isän nimi kirjoitettuna heidän otsiinsa”. Ja jälleen hän näki ”ne, jotka olivat voittaneet pedon ja sen kuvan ja sen merkin ja sen nimen luvun, seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet” ja he lauloivat Mooseksen ja Karitsan laulua.

”Nämä opetukset ovat meille hyödyksi. Meidän tulee tukea uskomme Jumalaan, sillä aivan edessämme on aika, joka koettelee ihmisten sieluja. Kristus Öljymäellä esitti uudelleen ne kauhistavat tuomiot, joiden oli määrä edeltää Hänen toista tulemistaan: ’Te saatte kuulla sodista ja sanomia sodista.’ ’Kansa nousee kansaa vastaan, ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja ruttoa ja maanjäristyksiä on monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua.’ Vaikka nämä ennustukset saivat osittaisen täyttymyksen Jerusalemin hävityksessä, ne soveltuvat suoranaistemmin viimeisiin päiviin.”

”Me seisomme suurten ja juhlallisten tapahtumien kynnyksellä. Profetia täyttyy nopeasti. Herra on ovella. Pian avautuu eteemme ajanjakso, joka herättää ylivoimaisen suurta kiinnostusta kaikissa elävissä. Menneisyyden kiistat herätetään uudelleen; uusia kiistoja nousee. Näyttämöt, jotka ovat toteutuvat maailmassamme, eivät ole vielä edes uneksittuja. Saatana toimii inhimillisten välikappaleiden kautta. Ne, jotka pyrkivät muuttamaan perustuslakia ja saamaan aikaan sunnuntain viettoa pakottavan lain, käsittävät vain vähän, mikä on oleva seurauksena. Kriisi on aivan ovella.

”Mutta Jumalan palvelijoiden ei tule tässä suuressa hätätilassa turvautua itseensä. Jesajalle, Hesekielille ja Johannekselle annetuissa näyissä näemme, kuinka läheisesti taivas on yhteydessä maan päällä tapahtuviin tapahtumiin ja kuinka suuri on Jumalan huolenpito niistä, jotka ovat Hänelle uskollisia. Maailma ei ole ilman hallitsijaa. Tulevien tapahtumien kulku on Herran käsissä. Taivaan Majesteetti pitää omassa hoidossaan kansakuntien kohtalon samoin kuin seurakuntansa asiat.” Testimonies, osa 5, 752, 753.